

Elizabeth George

In handen van
de vijand

A.W. Bruna Uitgevers

Charlotte Bowen dacht dat ze dood was. Ze deed haar ogen open in koude en duisternis. De koude was onder haar, en voelde net zo aan als de aarde van de bloembak in de tuin van haar moeder, waar het onophoudelijke gedruppel van de buitenkraan een vochtige plek had veroorzaakt, die groen was en muf rook. De duisternis was overal. Het donker drukte op haar als een zware deken. Ze spande haar ogen in, pogend om uit het eindeloze niets een vorm te kunnen oproepen die haar zou vertellen dat ze niet in een graf lag. Eerst bewoog ze zich niet. Ze tastte niet met haar vingers of met haar tenen, omdat ze de zijkanten van de kist niet wilde voelen; omdat ze niet wilde weten dat de dood was zoals dit, terwijl ze altijd had gedacht dat er heiligen zouden zijn, en zonneshijn, en engelen. Engelen die op schommels zaten en op harpen speelden.

Charlotte luisterde scherp, maar er viel niets te horen. Ze snoof, maar er viel niets te ruiken, behalve de mufte lucht die om haar heen hing, de geur van oude, beschimmelde stenen. Ze slikte, waarbij vaag de smaak van appelsap bovenkwam. Door die smaak herinnerde ze het zich.

Hij had haar appelsap gegeven, nietwaar? Hij had haar een fles gegeven met een dop, die hij had losgedraaid, en met glimmende vochtige druppeltjes die langs het glas liepen. Hij had geglimlacht, en haar even in de schouder geknepen. Hij had gezegd: 'Wees maar niet bang, Lottie. Dat vindt je moeder niet prettig.' Mammie. Daar ging het allemaal om. Waar was mammie? Wat was er met haar gebeurd? En met Lottie? Wat was er met Lottie gebeurd?

'Er is een ongeluk gebeurd,' had hij gezegd. 'Ik moet je naar je moeder brengen.'

'Waar?' had ze gevraagd. 'Waar is mammie?' Toen nog een keer, luider, omdat ze opeens kramp in haar maag kreeg, en omdat ze de manier waarop hij naar haar keek niet prettig vond. 'Zeg me waar mammie is! Zeg het me! Nu meteen!'

'Alles is goed,' had hij vlug gezegd, en hij had om zich heen gekeken. 'Rustig maar, Lottie. Ze is in een schuilplaats, van de regering. Weet je wat dat betekent?'

Charlotte had haar hoofd geschud. Tenslotte was ze pas tien jaar, en het meeste wat met de regering te maken had, was voor haar één groot mysterie. Alles wat ze zeker wist was, dat voor de regering werken betekende dat mammie 's morgens vóór zeven uur de deur uit ging, en dat ze meestal pas terugkwam wanneer Charlotte al sliep. Mammie ging naar haar kantoor op Parliament Square. Ze ging naar vergaderingen op het ministerie van Binnenlandse Zaken. Ze ging naar het Lagerhuis. Op vrijdagmiddag hield ze spreekuur voor de leden van haar kiesdistrict, Marylebone, terwijl Lottie haar huiswerk maakte, uit het zicht weggestopt in een kamer met gele muren, waar het dagelijks bestuur van het kiesdistrict vergaderde.

‘Gedraag je netjes,’ placht haar moeder te zeggen wanneer Charlotte elke vrijdagmiddag na schooltijd daarheen kwam, met een veelzeggend knikje in de richting van die kamer met de gele muren. ‘Ik wil je niet horen, tot we naar huis gaan. Begrepen?’

‘Ja, mammie.’

Dan lachte mammie altijd. ‘Kom, geef me een kus,’ zei ze dan. ‘En een knuffel. Ik wil ook een knuffel.’ Ze onderbrak dan haar gesprek met de priester van de parochie, of met de Pakistaanse kruidenier die zijn winkel had aan Edgware Road, of met de leraar van de plaatselijke school, of met wie ook die tien minuten van de kostbare tijd van zijn parlamentslid had gevraagd. Dan tilde ze Lottie op in een stevige omhelzing, die pijn deed. Daarna gaf ze haar dochter een tikje op haar achterste en zei: ‘Ga nu maar’, om zich weer aan haar bezoeker te wijden, terwijl ze met een verontschuldiging lachje zei: ‘Kinderen.’

Vrijdag was altijd een leuke dag. Na het spreekuur reden ze samen naar huis, en onderweg vertelde Lottie wat er de afgelopen week allemaal gebeurd was. Haar moeder luisterde. Ze knikte, en soms klopte ze even op Lotties knie, maar altijd hield ze, over het hoofd van de chauffeur heen, haar ogen op de weg gericht.

‘Mammie,’ zei Lottie dan met een diepe zucht, in een vruchteloze poging om de aandacht van haar moeder los te rukken van Marylebone High Street, en die aandacht op zichzelf te richten. Mammie hoefde toch niet de straat in te kijken. Zij bestuurde de auto toch niet. ‘Ik práát tegen je. Waar kíjk je naar?’

‘Moeilijkheden, Charlotte. Ik kijk of er moeilijkheden zijn. En jij zou er goed aan doen om ook op te letten.’

Nu waren er blijkbaar moeilijkheden. Maar een schuilplaats in

een regeringsgebouw? Wat was dat precies? Was het een plek waar je kon schuilen als iemand een bom gooide?

‘Gaan we naar die schuilplaats?’ Lottie had haastig het appelsap weggeslikt. Het smaakte een beetje vreemd, niet zoet genoeg, maar ze had het toch opgedronken, omdat ze wist dat het stout was om ondankbaar te zijn wanneer je iets kreeg van een volwassene.

‘Dat doen we,’ had hij gezegd. ‘We gaan naar de schuilplaats. Daar wacht je moeder op ons.’

Dat was alles wat ze zich goed kon herinneren. Daarna was het allemaal nogal wazig geworden. Haar oogleden waren zwaar geworden terwijl ze door Londen reden, en na enkele minuten leek het wel of ze haar hoofd niet meer rechtop kon houden. Ergens in haar achterhoofd had ze een vage herinnering aan een vriendelijke stem, die zei: ‘Flinke meid, Lottie. Doe maar lekker een dutje,’ en aan een hand die voorzichtig haar bril afnam.

Bij deze laatste gedachte schoof Lottie voorzichtig haar handen omhoog in het donker, ze zo dicht mogelijk bij haar lichaam houdend, zodat ze de zijkanten van de kist waar ze in lag, niet hoefde te voelen. Haar vingers raakten haar kin aan. Langzaam klommen ze verder tegen haar wangen op. Vervolgens kropen ze over haar neus. Haar bril was weg.

In het donker maakte dat natuurlijk niet veel uit. Maar als het licht aanging... Hoe kon er eigenlijk licht aangaan in een doodkist?

Lottie haalde heel licht adem. Nog een keer. En nog eens. Hoeveel lucht? vroeg ze zich af. Hoe lang nog, voordat... En waarom? Waarom?

Ze kreeg een gevoel alsof haar keel werd dichtgeknepen. Haar borst gloeide en haar ogen brandden. Niet huilen, dacht ze. Nooit, nooit huilen. Niemand mocht zien dat... Maar er was toch ook niets te zien? Er was niets dan eindeloos zwart, en nog eens zwart. Daardoor werd haar keel droog, werd haar borst heet, begonnen haar ogen opnieuw te branden. Niet doen, dacht Lottie. Ik moet niet huilen. Nee, nee.

Rodney Aronson leunde met zijn bolronde achterste tegen de vensterbank in het kantoor van de hoofdredacteur, waarbij hij de ouderwetse jaloezieën langs de rug van zijn safari-jasje voelde schuren. Hij viste de rest van een hele-hazelnotenreep uit een van zijn jaszakken, om vervolgens het zilverpapier eraf te halen

met de toewijding van een paleontoloog, die nauwgezet de aarde verwijdert van de begraven overblijfselen van een prehistorische mens.

Aan de andere kant van het vertrek zat Dennis Luxford aan de vergadertafel, volkomen op zijn gemak in wat Rodney de Zetel der Autoriteit noemde. Met zijn gezicht vertrokken tot een scheve glimlach luisterde de hoofdredacteur naar het laatste rapport van vandaag over wat Fleet Street de afgelopen week had betiteld als de Schandknaap Samba. Het rapport werd met het nodige enthousiasme uitgebracht door de beste speciale verslaggever waarover *The Source* beschikte. Mitchell Corsico was een jongeman van drieëntwintig, die zich op een tamelijk idiote manier in cowboykleding hulde, het instinct van een bloedhond had en de nerveuze gevoeligheid van een barracuda. Hij was precies wat ze nodig hadden in het huidige rijke klimaat van parlementaire pekelzonden, publieke verontwaardiging, en seksuele uitspattingen.

‘Volgens de verklaring van vanmiddag,’ zei Corsico, ‘houdt ons geacht parlementslid uit East Norfolk het erop dat zijn kieskring vierkant achter hem staat. Hij is onschuldig tot het tegendeel is bewezen, met alle et cetera’s. De loyale partijvoorzitter verklaart dat de hele opschudding veroorzaakt is door een stel journalisten die, volgens hem, op sensatie uit zijn en de zoveelste poging doen om de regering te ondermijnen.’ Corsico bladerde zijn aantekeningen door, kennelijk op zoek naar het juiste citaat. Toen hij dit had gevonden, schoof hij zijn dierbare Stetson naar achteren op zijn hoofd, nam hij een heldhaftige houding aan en las voor: “Het is geen geheim dat de media zoeken naar wegen om de regering ten val te brengen. Deze schandknaapaffaire is niets meer dan weer een poging van Fleet Street om de teneur van de parlementaire debatten te bepalen. Als de media echter de regering ten val willen brengen, zullen ze meer dan één waardige tegenstander bereid vinden om de strijd aan te gaan, van Downing Street tot Whitehall en tot het paleis van Westminster.” Corsico klapte zijn bloknootje dicht en stak het in de achterzak van zijn veelgedragen spijkerbroek. ‘Verheven taal, vind je ook niet?’ Luxford liet zijn stoel achteroverkantelen en vouwde zijn handen samen over zijn bijzonder platte buik. Met zijn zesenzeventig jaar had hij nog steeds het lichaam van een tiener, en daarbij was zijn hoofd voorzien van een forse bos warrig blond haar. Zo’n man moest eigenlijk uit de weg geruimd worden, dacht Rodney som-

ber. Het zou een zegen zijn voor zijn collega's in het algemeen en voor Rodney in het bijzonder, om niet in zijn elegante kielzog meegesleurd te hoeven worden. 'We hoeven de regering niet ten val te brengen,' zei Luxford. 'We kunnen rustig blijven wachten tot ze zichzelf om zeep helpt.' Gedachteloos speelde hij met zijn geborduurde zijden bretels. 'Houdt meneer Larnsey nog steeds vast aan zijn oorspronkelijke verhaal?'

'Als een mossel aan een scheepsromp,' zei Corsico. 'Onze geachte afgevaardigde uit East Norfolk heeft zijn eerdere verklaring herhaald over, zoals hij het noemde: "Dit ongelukkige misverstand dat is voortgekomen uit mijn aanwezigheid in een auto, achter Paddington Station afgelopen donderdagavond." Hij houdt vol dat hij bezig was gegevens te verzamelen voor de commissie voor drugsoverlast en prostitutie.'

'Bestaat er een commissie voor drugsoverlast en prostitutie?' vroeg Luxford.

'Als die er niet is, kun je er donder op zeggen dat de regering er nu onmiddellijk een instelt.'

Luxford vouwde de handen in de nek en liet zijn stoel nog een paar graden verder naar achteren hellen. Hij kon er niet tevredener hebben uitgezien, met dit verloop van de gebeurtenissen. Nu de conservatieven de teugels van de regering in handen hadden, waren de landelijke roddelbladen op de proppen gekomen met parlementsleden met maîtresses, parlementsleden met onwettige kinderen, parlementsleden met call-girls, parlementsleden die betrokken waren bij vrijpartijtjes in auto's, parlementsleden met dubieuze onroerend-goedtransacties en parlementsleden die twijfelachtige connecties onderhielden met het bedrijfsleven, maar dit was iets nieuws: een conservatieve afgevaardigde die zo onmiskenbaar *en flagrant délit* was betrapt als het maar kon, in een omhelzing met een zestienjarige mannelijke prostitué achter Paddington Station. Dit was kopij, die de droom over stijgende verkoopcijfers in vervulling deed gaan, en Rodney kon zien dat Luxford in gedachten de volgende salarisverhoging zat te berekenen, die hij waarschijnlijk zou krijgen wanneer de balans eenmaal was opgemaakt en de winst bekend was. De actuele gebeurtenissen zorgden ervoor dat hij zijn belofte, om de oplage van *The Source* tot de grootste van het land te laten stijgen, zou kunnen waarmaken. Verdomme nog aan toe, hij was een geluksvogel. Volgens Rodney was Dennis echter niet de enige journalist in Londen die zijn tanden in een onverwachte kans kon zetten

als een jachthond in een haas, om er een verhaal uit los te scheuren. Hij was niet de enige strijdlustige man in Fleet Street. 'Nog drie dagen, dan dumpst de premier hem,' voorspelde Luxford. Hij keek Rodney's kant uit. 'Waar wed jij op?'

'Ik zou zeggen dat drie dagen ruim genomen is, Den.' Rodney glimlachte inwendig om de uitdrukking die over Luxford's gezicht gleed. De hoofdredacteur had er een hekel aan dat zijn naam werd ingekort.

Luxford beoordeelde Rodney's antwoord met samengeknepen ogen. Hij is niet gek, die Luxford van ons, dacht Rodney. Hij zou niet gekomen zijn waar hij nu was, als hij de dolken die achter zijn rug op hem wachtten, had genegeerd. Luxford richtte zijn aandacht weer op de verslaggever. 'Wat heb je nog meer?'

Corsico telde de onderwerpen af op zijn vingers. 'De vrouw van afgevaardigde Larnsey heeft gisteren gezworen dat ze achter haar man zou blijven staan, maar ik heb uit goede bron vernomen dat ze vanavond het huis verlaat. Daar wilde ik een fotograaf op zetten.'

'Rod zal daarvoor zorgen,' zei Luxford, zonder een blik in Rodney's richting. 'Wat nog meer?'

'De afdeling van de Conservatieve Partij in East Norfolk vergadert vanavond om de "politieke levensvatbaarheid" van hun parlements lid ter discussie te stellen. Ik kreeg een telefoontje van iemand binnen de afdeling, die zei dat Larnsey gevraagd zal worden om op te stappen.'

'Verder nog iets?'

'We wachten op commentaar van de premier. O, ja, nog één ding. Een anoniem telefoontje, waarin werd beweerd dat Larnsey altijd al de voorkeur heeft gegeven aan jongens, zelfs op school. De echtgenote diende al vanaf hun trouwdag om de schijn op te houden.'

'Hoe zit het met de jongen?'

'Die houdt zich momenteel schuil in zijn ouderlijk huis, in South Lambeth.'

'Wil hij praten? Of zijn ouders?'

'Daar werk ik nog aan.'

Luxford liet zijn stoel zakken. 'Dat was het dan,' zei hij, waarna hij er met zijn scheve grijns aan toevoegde: 'Ga zo door, Mitch.'

Corsico tikte tegen zijn Stetson en liep vervolgens het kantoor uit. Juist toen hij bij de deur was, werd deze geopend door Luxford's secretaresse, een vrouw van een jaar of zestig, die twee sta-

pels brieven bij zich had die ze voor de hoofdredacteur van *The Source* op de vergadertafel neerlegde. Stapel één waren de brieven en werd links van Luxford geplaatst. Stapel twee bestond uit ongeopende brieven met het opschrift Persoonlijk of Vertrouwelijk of Uitsluitend Bestemd voor de Hoofdredacteur, en deze kwam rechts van Luxford terecht, waarna de secretaresse de briefopener van het bureau van de hoofdredacteur pakte en dit attribuut vervolgens op precies vijf centimeter afstand van de ongeopende enveloppen op de vergadertafel legde. Tot slot haalde ze ook nog een prullenmand, die ze naast Luxfords stoel plaatste. ‘Kan ik verder nog iets voor u doen, meneer Luxford?’ vroeg ze, iets wat ze eerbiedig elke avond vroeg alvorens te vertrekken. Pijpen, juffrouw Wallace, was Rodney’s onuitgesproken antwoord. Op je knieën, vrouw. En ik wil dat je erbij kreunt. Tegen wil en dank lachte hij bij de gedachte aan juffrouw Wallace, zoals altijd uitgedost in twinset, tweed en parelketting, op haar knieën tussen Luxfords dijen. Om zijn opwelling van vrolijkheid te verbergen boog hij snel zijn hoofd en bestudeerde de rest van zijn chocoladereep.

Luxford was al aan de ongeopende brieven begonnen. ‘Bel mijn vrouw nog even voor je weggaat,’ zei hij tegen zijn secretaresse. ‘Ik ben vanavond voor acht uur thuis.’

Juffrouw Wallace knikte en verdween op haar praktische lage schoenen met crêpezolen zachtjes over de grijze vloerbedekking naar de deur. Nu hij voor het eerst die dag alleen was met de hoofdredacteur van *The Source* liet Rodney zijn achterwerk van de vensterbank glijden, terwijl Luxford zijn hand uitstak naar de briefopener om met de brieven die rechts van hem lagen te beginnen. Rodney had nooit kunnen begrijpen waarom Luxford er de voorkeur aan gaf persoonlijke brieven zelf te openen. De politieke kleur van de krant in aanmerking genomen – zo ver links van het midden als je kon gaan zonder rood, communistisch, gematigd radicaal of welk ander minder vleidend etiket ook opgeplakt te krijgen – zou een brief met het opschrift Persoonlijk best eens een bom kunnen bevatten. Het zou toch veel beter zijn om het risico te lopen dat juffrouw Wallace vingers, handen of een oog zou kwijtraken dan de hoofdredacteur zelf tot doelwit van een of andere gestoorde figuur te maken. Luxford zag dat natuurlijk anders. Niet dat hij zich zorgen maakte over het door juffrouw Wallace te lopen risico. Nee, hij zou er eerder op wijzen dat het tot de taak van een hoofdredacteur behoorde om erachter

te komen hoe het publiek op zijn krant reageerde. *The Source*, zou hij verklaren, zou in de strijd om de oplagecijfers niet zijn felbegeerde toppositie kunnen bereiken als de hoofdredacteur zijn troepen dirigeerde van achter de frontlinie. Een journalist die ook maar iets waard was, mocht het contact met zijn publiek niet verliezen.

Rodney keek toe terwijl Luxford snel de eerste brief doorlas. De hoofdredacteur snoof, verfrommelde het papier tot een prop en gooide deze vervolgens in de prullenmand. Hij opende de tweede, en vloog er haastig doorheen. Met een lachje zond hij dit epistel achter het eerste aan. Na het lezen van de derde, de vierde en de vijfde brief begon hij met het openen van de zesde, toen hij, zó verstrooid dat Rodney wist dat het opzettelijk was, vroeg: 'Ja, Rod? Zit je iets dwars?'

Wat Rodney dwarszat, kwam voort uit de positie die Luxford innam: die van almachtige beslisser over wat er gedrukt mocht worden, opperprefect en al dan niet eerbiedwaardige hoofdredacteur van *The Source*. Rodney was nog maar zes maanden geleden door Luxford gepasseerd voor de promotie die hij verdomme verdiende. Door een van de directeuren, die met de varkenskop, was hem met een geaffecteerde stem te verstaan gegeven dat hij 'niet over het noodzakelijke instinct beschikte' om die veranderingen in *The Source* aan te brengen die de krant een andere weg zouden doen inslaan. Wat voor instinct? had hij beleefd gevraagd toen de directeur van de krant hem het nieuws meedeelde. 'Het instinct van een moordenaar,' had de man geantwoord. 'Luxford bezit dat in ruime mate. Kijk maar eens wat hij voor *The Globe* heeft gedaan.'

Wat hij voor *The Globe* had gedaan was een kwijnend krantje, dat grotendeels gewijd was aan roddels over filmsterren en zoetige verhalen over de koninklijke familie, over te nemen en het te transformeren tot het best verkochte blad van het land. Hij had dat echter niet gedaan door het niveau te verhogen. Daarvoor had hij te veel voeling met deze tijd. Integendeel, hij had het gedaan door in te spelen op de lagere instincten van de lezers. Hij had ze een dagelijks menu voorgeschoteld van schandalen, van seksuele escapades van politici, van Tartuffe-achtige toestanden binnen de Church of England, en van de ogenschijnlijke, hoogst incidenteel voorkomende ridderlijkheid van de gewone man. Het resultaat was dat de lezers aangenaam werden geprikkeld, zodat er elke ochtend miljoenen mensen hun drie kwartjes

betaalden, alsof de hoofdredacteur van *The Source* hoogstpersoonlijk – dus niet zijn medewerkers en niet Rodney, die toch evenveel hersens had en vijf jaar meer ervaring dan Luxford – de sleutel tot hun tevredenheid in zijn bezit had. Terwijl de kleine rat zich koesterde in zijn toenemende succes, knokte de rest van de Londense kranten om gelijke tred te houden met *The Source*. Allemaal tezamen trokken ze een lange neus en zeiden ‘Lik m’n reet’, telkens wanneer de regering dreigde om hun vrijheid te beknotten. Maar de *vox populi* was niet te bedwingen in Westminster, niet zolang de pers de minister-president afkraakte telkens wanneer een mede-afgevaardigde van de Tories zijn steentje bijdroeg aan wat steeds duidelijker de huichelachtigheid was van de Conservatieve Partij.

Niet dat het zien van het zinkende Tory-schip een pijnlijk schouwspel was voor Rodney Aronson. Hij had, sinds hij voor het eerst mocht stemmen, altijd op Labour gestemd, of in het ergste geval op de liberaal-democraten. De kans dat Labour zou kunnen profiteren van het huidige klimaat van politieke onrust stemde hem uiterst tevreden. Onder andere omstandigheden zou Rodney dus hebben genoten van het dagelijkse spektakel van persconferenties, verontwaardigde telefoontjes, vragen om tussentijdse verkiezingen en grimmige voorspellingen omtrent de uitslag van plaatselijke verkiezingen die binnen enkele weken zouden worden gehouden. Echter, nu Luxford aan het roer stond, waar hij waarschijnlijk tot in het oneindige zou blijven en daarmee Rodney's weg naar de top zou blokkeren, ergerde Rodney zich. Hij maakte zichzelf wijs dat zijn onbehagen voortkwam uit het feit dat hij een betere journalist was. De waarheid was evenwel, dat hij jaloers was.

Op zijn zestiende was hij bij *The Source* in dienst gekomen en hij had zich door louter wilskracht, een sterk karakter en een groot talent opgewerkt van loopjongen tot zijn huidige positie van adjunct-hoofdredacteur. Hij verdiende het om aan de top te staan en iedereen wist dat. Ook Luxford. Daarom sloeg de hoofdredacteur hem nu gade, als een vos zijn gedachten lezend en wachtend tot hij antwoord zou geven. Je hebt niet het instinct van een moordenaar, was hem gezegd. Ja. Goed dan. Het zou niet lang meer duren of iedereen zou weten of dat wel zo was.

‘Zit je iets dwars, Rod?’ herhaalde Luxford, alvorens zich weer aan zijn correspondentie te wijden.

Je baan, dacht Rodney. Hij zei echter: ‘Die zaak met de prosti-

tué. Ik denk dat het tijd wordt om die te laten vallen.'

'Waarom?'

'Het wordt oud nieuws. We hebben het verhaal al sinds vrijdag op de voorpagina. Gisteren en vandaag hadden we niet meer dan wat opgeklopt nieuws van zondag en maandag. Ik weet dat Mitch Corsico nog iets anders op het spoor is, maar tot hij dat heeft vind ik dat we even moeten pauzeren.'

Luxford legde brief nummer zes opzij en trok aan zijn te lange bakkebaarden, een typische tic van hem. In Rodney's ogen gaf hij daarmee een gekunstelde demonstratie van hoofdredacteurdenkt-na-over-mening-van-ondergeschikte. Dennis pakte envelop nummer zeven en stak de briefopener tussen de achterflap. Hij bleef in die houding zitten terwijl hij antwoord gaf.

'De regering heeft zichzelf in deze positie gemanoeuvreed. De minister-president heeft ons zijn *Terugkeer naar de Britse Fundamentele Normen en Waarden* opgedist als onderdeel van het partijmanifest, nietwaar? Nog maar twee jaar geleden, als ik het wel heb. We stellen nu slechts een onderzoek in naar wat de Terugkeer naar de Britse Normen en Waarden feitelijk betekent voor de Tories. Ma en Pa Groenteboer hebben samen met Oom Schoenmaker en Gepensioneerde Opa allemaal gedacht dat het betekende dat we terugkeerden naar het fatsoen en naar *God Save the Queen* in de bioscoop na afloop van de film. Onze Tory-afgevaardigden lijken daar anders over te denken.'

'Juist,' zei Rodney. 'Maar willen we het er dan soms op laten lijken of we proberen de regering onderuit te halen met een eendeloos exposé van wat één stomme afgevaardigde met zijn pik doet in zijn vrije tijd? Verdomme, we hebben genoeg andere rotzooi die we kunnen gebruiken tegen de Tories. Waarom zouden we dan niet...'

'Te elfder ure laten zien dat we nog zoiets hebben als een moreel geweten?' Luxford trok spottend een wenkbrauw op en keerde terug naar zijn brief, sneed de envelop open en haalde het opgevouwen vel papier eruit. 'Dat had ik niet van jou gedacht, Rod.' Rodney voelde dat zijn gezicht begon te gloeien. 'Ik zeg alleen dat we, als we ons tegen de regering van grof geschut gaan bedienen, er misschien over zouden kunnen denken om het vuur te openen op iets substantiëlers dan hoe parlamentsleden in hun vrije tijd neuken. De kranten doen het al jaren en wat hebben we ermee bereikt? De sukkel is nog steeds aan de macht.'

'Ik durf te zeggen dat onze lezers het gevoel hebben dat we ze

bieden waar ze om vragen. Hoe hoog zei je ook weer dat onze laatste verkoopcijfers waren?’ Het was Luxfords gebruikelijke truc. Hij stelde nooit een dergelijke vraag zonder het antwoord te weten. Als om het te benadrukken wijdde hij zijn aandacht weer aan de brief die hij vasthield.

‘Ik zeg niet dat we de buitenechtelijke zijsprongetjes die er gemaakt worden, moeten negeren. Ik weet dat we daarvan moeten leven. Maar als we het verhaal alleen maar breed uitmeten om het erop te laten lijken dat de regering...’ Rodney merkte opeens dat Luxford niet luisterde. De hoofdredacteur keek met gefronste wenkbrauwen naar de brief in zijn hand. Hij trok weer aan zijn bakkebaarden, maar ditmaal leek de handeling echt. Rodney was er zeker van. Zorgvuldig elke hoopvolle klank uit zijn stem werend, vroeg hij: ‘Scheelt er iets aan, Den?’

De hand die de brief vasthield, verfrommelde het papier tot een prop. ‘Klote,’ zei Luxford. Hij gooide de brief bij de andere in de prullenmand. ‘Wat een absolute nonsens,’ zei hij. ‘De grote, hersenloze massa spreekt.’ Hij las de volgende brief, waarna hij tegen Rodney zei: ‘Daarin verschillen we van mening. Jij ziet onze lezers kennelijk als mensen die opgevoed kunnen worden, Rod, terwijl ik ze zie zoals ze zijn. Ons volk wast zich niet en leest nog minder. Ze willen een mening ingegoten krijgen, met een paplepel, als lauwe haverhout.’ Luxford schoof zijn stoel van de vergadertafel weg. ‘Is er nog iets, vanavond? Als dat niet het geval is, dan heb ik nog een stuk of tien telefoontjes te plegen en een gezin om naartoe te gaan.’

Dat is dan je baan, dacht Rodney nog eens. Dat is mijn dank voor tweeëntwintig jaar loyaliteit tegenover dit ellendige krantje. Hij zei echter: ‘Nee, Den. Er is verder niets. Tenminste, niet op dit moment.’

Hij liet het papier van zijn chocoladereep tussen de verfrommelde brieven van de hoofdredacteur vallen en liep naar de deur. ‘Rod,’ zei Luxford, juist toen de journalist de deur opendeed. Toen Rod zich naar hem omdraaide, zei hij: ‘Er zit chocola in je baard.’

Luxford glimlachte toen Rodney wegliep.

De glimlach verdween op het moment dat de journalist was vertrokken. Dennis Luxford draaide zijn stoel om tot bij de prullenmand en haalde de brief eruit. Hij streek het papier op de vergadertafel glad en begon opnieuw te lezen. De brief bestond

uit een aanhef van één woord, en een enkele zin, en had niets te maken met schandknappen, auto's, of de geachte afgevaardigde Sinclair Larnsey:

Luxford,
Gebruik de voorpagina om je eerstgeboren kind
te erkennen, dan komt Charlotte vrij.

Luxford staarde naar de mededeling, terwijl zijn hartslag licht en snel in zijn oren hoorbaar was. Snel ging hij een handjevol mogelijke afzenders na, maar ze waren zo onwaarschijnlijk dat de enige conclusie die hij kon trekken een eenvoudige was: de brief was bluf. Niettemin voelde hij voorzichtig tussen de rommel, om niet de volgorde te verstoren waarin hij de post van de dag had weggegooid. Hij vond de envelop die bij de brief hoorde. Een deel van een poststempel vormde driekwart van een rondje, naast de postzegel. Het was verbleekt, maar nog voldoende leesbaar, en Luxford zag dat de brief in Londen was gepost.

Luxford leunde in zijn stoel achterover. Hij las de eerste negen woorden nog eens. Gebruik de voorpagina om je eerstgeboren kind te erkennen. Charlotte, dacht hij.

De afgelopen tien jaar had hij zichzelf toegestaan om slechts eenmaal per maand aan Charlotte te denken, een kwartier lang erkenning van een vaderschap dat hij geheim had kunnen houden voor iedereen in zijn omgeving, de moeder van Charlotte inbegrepen. De rest van de tijd had hij het bestaan van het meisje uit zijn herinnering verdrongen. Hij had nooit tegen iemand over haar gesproken. Er waren dagen dat hij erin slaagde volkomen te vergeten dat hij vader was van meer dan één kind.

Hij nam brief en envelop op en liep ermee naar het raam, van waaruit hij Farrington Street inkeek, luisterend naar het gedempte verkeerslawaaï.

Iemand, wist hij, iemand heel dichtbij, iemand in Fleet Street, of misschien in Wapping, of zo ver weg als die hoog oprijzende glazen toren op het Isle of Dogs, wachtte op een verkeerde beweging van hem. Ergens daarginds zat iemand die goed bekend was met de manier waarop een verhaal dat absoluut niets te maken had met de huidige gebeurtenissen, op gang kwam in de pers en het publiek rijp maakte voor een smeuiĳe afgang van een bepaald persoon. Hij zat te wachten tot hij, Luxford, onwillekeurig een spoor uitzette in reactie op deze brief en, door het uitzetten van

dat spoor, de schakel verried tussen hem en Charlottes moeder. Wanneer hij dat had gedaan, zou de pers zich erop storten. Een krant zou het verhaal brengen. De rest zou volgen. En zowel hij als Charlottes moeder zou boeten voor hun fout. Haar straf zou inhouden dat ze aan de schandpaal genageld zou worden, en haar politieke invloed zou verliezen. Zijn eigen verlies zou van persoonlijker aard zijn.

Hij vond het in zekere zin wel komisch dat hij in de kuil viel die hij voor een ander had gegraven. Als de regering niet nog pijnlijker getroffen zou worden als de waarheid omtrent Charlotte aan het licht kwam, zou Luxford hebben verondersteld dat de brief afkomstig was van Downing Street Nr. 10, als een gebaar van hoe-voelt-het-als-de-rollen-voor-een-keer-zijn-omgedraaid. De regering had er echter evenveel belang bij als Luxford zelf om de waarheid omtrent Charlotte te laten rusten. En als de regering niet bij de brief en zijn indirect dreigende boodschap was betrokken, dan lag het voor de hand dat er een ander soort vijand actief was.

Daarvan waren er massa's. Uit iedere laag van de bevolking. Gretig. Wachtend. Hopend dat hij zich zou verraden.

Dennis Luxford had het spelletje van onderzoekende slagvaardigheid te lang gespeeld om een verkeerde beweging te maken. Hij had het tij van de kleiner wordende oplage van *The Source* niet doen keren door niet te letten op de methodes die door journalisten worden gebruikt om achter de waarheid te komen. Daarom besloot hij dat hij de brief zou negeren, vergeten dat hij hem had ontvangen en op die manier zijn vijanden niets in handen zou spelen om mee te werken. Als hij er nog een zou krijgen, zou hij die eveneens negeren.

Hij kneep de brief voor de tweede maal tot een prop samen, waarna hij zich van het raam afwendde om het papier weg te gooien. Daarbij viel zijn oog op de post die zijn secretaresse al had geopend en op een stapel had gelegd. Hij overwoog de mogelijkheid van een andere brief, ditmaal niet aan hem persoonlijk gericht, maar zonder enige aanduiding verstuurd zodat iedereen hem kon openen, of aan Mitch Corsico gericht, of aan een van de andere verslaggevers die op het moment achter het spoor van seksuele corruptie aan joegen. Deze brief zou niet in zulke vage bewoordingen zijn gesteld. Namen zouden worden genoemd, data en plaatsen zouden worden aangeduid, en wat was begonnen als een bluf van dertien woorden, zou een regel-

recht protest worden om achter de waarheid te komen.

Hij kon het voorkomen. Het enige wat ervoor nodig was, was een enkel telefoontje, en een antwoord op de enige vragen die nu van toepassing waren: heb je het iemand verteld, Eve? Wie dan ook? Wanneer dan ook? De afgelopen tien jaar? Over ons? Heb je het verteld?

Als ze het niet had gedaan, was de brief niets anders dan een poging om hem van streek te brengen, en dan kon hij hem gemakkelijk uit zijn gedachten zetten. Als ze het wel had gedaan, moest ze weten dat ze allebei onder zware druk zouden komen te staan.